

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D. v právní věci **žalobce: B.S., nar. „X“, st. přísl. Ukrajina**, v době podání žaloby umístěn v ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 44, 441 01 Podbořany, **zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, advokátem**, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 - Karlín, **proti žalovanému: Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Letohradská 759, 526 01 Ústí nad Orlicí, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č.j. KRPE-30767-28/ČJ-2016-170022,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku byla podle § 124 odst. 3 ve spojení s ust. § 125 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to do 10. 7. 2016, neboť je to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu podle části třetí, hlavy II., dílu 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobní body:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné, má za to, že žalovaný měl místo prodloužení zajištění žalobce použít tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. uložit žalobci povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě jí stanovené. V napadeném rozhodnutí přitom absentuje úvaha, proč toto zvláštní opatření za účelem vycestování nebylo v případě žalobce využito.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na závažnost porušení zákona o pobytu cizinců, které je žalobci vytýkáno, neboť na území České republiky pobývá neoprávněně po dobu pouze několika málo dní, a to z toho důvodu, že na vycestování dle výjezdního příkazu neměl peníze. Takové postihování za nemajetnost považuje žalobce za nepřiměřené a v rozporu s ust. § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Žalobce poukazuje na ustanovení článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Evropská úmluva“), podle níž každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole, která musí být vykonávána s určitou periodicitou. Žalobce odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Chichkov v. Bulharsko, č. 38822/97 ze dne 9. 1. 2003, ze kterého vyplývá, že soudní kontrola musí být v těchto případech rychlá, pravidelná a v přiměřených intervalech. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7As 97/2012-26, z nějž dle žalobce vyplývá požadavek soudní kontroly ve vztahu k omezení osobní svobody zajištěné osoby nejvýše zhruba v měsíčních intervalech. Vzhledem k tomu, že žalobce byl zajištěn na 60 dnů, má za to, že uvedené zajištění je v rozporu s článkem 5 odst. 4 Evropské úmluvy. Žalobce tvrdí, že z uvedeného rozhodnutí vůbec není zřejmé, proč byla stanovena právě doba 60 dnů zajištění, tedy dle žalobce žalovaný nedostal povinností ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu a založil tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přinejmenším ohledně délky trvání zajištění.

Dále žalobce namítá, že žalovaný řádně nepřihlédl k individuálním okolnostem případu při aplikaci ust. § 124 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, k čemuž byl povinen ve smyslu základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu, a to zejména k požadavku individualizace správního řízení a k požadavku aplikace principu proporcionality. Žalobce namítá, že k uložení zajištění může dojít pouze v případech, kdy je takový zásah nezbytný vzhledem k okolnostem případu ve smyslu ust. § 2 odst. 3 správního řádu, což není jeho případ.

Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl stejné skutkové a právní závěry jako v žalovaném rozhodnutí a dále sdělil, že kroky k realizaci správního vyhoštění žalobce začaly dne 11. 4. 2016 na základě pobytové kontroly podle ust. § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy bylo zjištěno, že žalobce se zdržuje na území České republiky od 24.3.2016 neoprávněně a nerespektuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPE-64116-72/ČJ-2014-170022-SV ze dne 5. 11. 2015, protože byl žalobce následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Drahonice. Žalovaný zdůraznil, že se ze strany žalobce jedná o opakované nerespektování a maření výkonu správního rozhodnutí o správním vyhoštění, když žalobce byl už v roce 2003 pro neoprávněný vstup a pobyt z České republiky vyhoštěn. Doba zajištění byla prvotně stanovena do 11. 5. 2016, v této době se však nepodařilo uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění realizovat, neboť žalobce přestal disponovat platným cestovním dokladem a žalovanému se nepodařilo včas náhradní cestovní doklad zajistit. Bez platného cestovního dokladu vyhoštění nelze realizovat, tudíž byl žalovaný nucen přistoupit k prodloužení doby zajištění žalobce, a to do 10. 7. 2016, což bylo rozhodnuto právě žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016.

Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že žalobce si byl vědom toho, že se blíží konec platnosti jeho cestovního pasu, avšak toto žádným způsobem neřešil. Pokud jde o námitku neaplikování zvláštního opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, má žalovaný za to, že vše včetně důvodů, proč bylo prodlouženo zajištění až do 10.7.2016, bylo řádně odůvodněno.

Žalovaný doplnil tu významnou okolnost, že v době podání vyjádření jsou již náležitosti potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce zajištěny. Žalobci byl zajištěn náhradní cestovní doklad č. CR 190981 s platností od 13. 5. 2016 do 13. 11. 2016. V souladu s ust. čl. 4 odst. 1 Dohody mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích uvedené ve Sbírce mezinárodních smluv č. 1/2004, je po dohodě s orgány Policie Slovenské republiky zajištěn policejní průvoz žalobce přes území Slovenské republiky na Ukrajinu. Dne 6. 6. 2016 v 10,00 hod. bude žalobce na hraničním přechodu mezi Českou a Slovenskou republikou, Starý Hrozenkov – Diretoma předán orgánům Policie Slovenské republiky.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 5. 11. 2015, č.j. KRPE-64116-72/ČJ-2014-170022-SV, nabylo právní moci dne 21. 11. 2015 a dne 24. 3. 2016 se stalo vykonatelným. Dne 11. 4. 2016 bylo žalovaným v rámci jeho oprávnění provádět pobytovou kontrolu ve smyslu § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zjištěno, že žalobce maří výkon uvedeného správního rozhodnutí a zdržuje se tak na území České republiky od 24.3.2016 neoprávněně (úřední záznam ze dne 11. 4. 2016). Z toho důvodu byl žalobce v 9:40 dne 11. 4. 2016 zajištěn a eskortován na Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, pracoviště Ústí nad Orlicí podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a následně v 18:00 tentýž den zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2016, č.j. KRPE-30767-14/ČJ-2016-170022 stanovena na jeden měsíc, tedy od 11. 4. 2016 do 11.5.2016. Tato doba je v souladu se zákonem a zcela přiměřená vzhledem k běžným úkonům, které jsou potřeba

provést při vyhoštění cizince ze země, tj. příprava a samotná realizace vyhoštění zahrnující, jak správně žalovaný uvedl, komunikaci mezi orgány České republiky a orgány státu, kam má být cizinec vyhoštěn, a rovněž s orgány smluvního státu, přes jehož území má být převoz realizován, v daném případě s orgány Slovenské republiky, dále rovněž případně s konkrétním dopravcem. Pro srozumitelnost věci krajský soud poznamenává, že důvody ani doba zajištění stanovená tímto posledně uvedeným rozhodnutím není předmětem tohoto soudního přezkumu. Tím je zákonnost žalovaného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce.

Při realizaci vyhoštění bylo správním orgánem zjištěno, že žalobce přestal disponovat platným cestovním dokladem pro návrat na Ukrajinu, číslo XY s datem platnosti do 13. 4. 2016, jak krajský soud bez jakýchkoliv pochybností zjistil ze správního spisu. Dispozice žalobce platným cestovním dokladem je přitom nezbytným předpokladem pro přípravu a realizaci správního vyhoštění. Žalovaný tak zcela důvodně prodloužil dobu zajištění žalobce, přičemž tak učinil o další dva měsíce, tj. do 10.7.2016, a to právě žalovaným rozhodnutím vydaným dne 4. 5. 2016, č.j. KRPE-30767-28/ČJ-2016-170022. Žalovaný dne 13. 4. 2016 požádal Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice o provedení úkonu v souvislosti s vyhotovením nového cestovního dokladu. Nový cestovní doklad žalobce označený jako oprávnění pro návrat na Ukrajinu (*Certificate for return to Ukraine*) byl vydán dne 13. 5. 2016 s datem platnosti do 16. 11. 2016, č. dokladu XY. Dále žalovaný dne 24. 5. 2016 odeslal příslušnému policejnímu orgánu žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, odpověď byla žalovanému doručena dne 31. 5. 2016, kdy byl zajištěn policejní průvoz žalobce přes území Slovenské republiky v souladu s čl. 4 odst. 1 Dohody mezi vládou ČR a vládou SR a určen den předání slovenské straně na 6. 6. 2016.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s., přičemž rozhodl ve věci bez nařízení jednání a ve lhůtě do sedmi pracovních dnů ode dne doručení správního spisu soudu v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, platí: „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*“

Z citované právní úpravy § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se jednoznačně jako důvod pro zajištění cizince podává nerespektování pravomocného vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, jak tomu bylo právě v daném případě. To žalobce nesporeoval. Nicméně aby mohl krajský soud rozhodnout o zákonnosti žalovaného rozhodnutí, jímž byla doba zajištění žalobce prodloužena, musel si předběžně zodpovědět otázku, zda důvody pro zajištění žalobce trvají a zda vůbec byly legitimní. S ohledem na obsah správního spisu a na znění uvedené právní úpravy je zjevné neoprávněné pobývání žalobce na území ČR, když neoprávněnost je dána existencí pravomocného vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění

žalobce, přičemž důvody pro zajištění žalobce trvaly i v době žalovaného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Z citované právní úpravy § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přitom nelze dovodit, že neoprávněné pobývání na území České republiky v řádu několika dní není důvodem pro zajištění, jak namítal žalobce. Takový benevolentní přístup by byl nedůvodně extenzivním výkladem daného zákonného ustanovení. Pokud šlo o žalobní námitku nevyužití zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. o možnost uložit žalobci povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě jí stanovené zákonem o pobytu cizinců, krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že v případě žalobce, který již opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, a rovněž s ohledem na jeho nemajetnost, jakož i s ohledem na to, že na území České republiky neudrhuje rodinné vazby, bylo zajištění žalobce za účelem realizace rozhodnutí o správním vyhoštění zcela na místě, přičemž v době rozhodování žalovaného o prodloužení zajištění se tyto okolnosti na straně žalobce nijak nezměnily. Krajský soud tak nesdílí názor žalobce, že nebyly zohledněny individuální okolnosti této konkrétní věci. Právě naopak, žalovaný přihlédl k problematické minulosti žalobce, k jeho nemajetnosti a k tomu, že na území České republiky nemá funkční rodinné vazby. Za takové situace nemohlo být považováno za rozumné, aby byl žalobce místo zajištění či prodloužení doby zajištění omezen toliko aplikací zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce totiž ani neobjasnil, jakým způsobem by si obstarával obživu a kde by se zdržoval.

Ohledně další žalobní námitky nepřiměřené délky trvání doby zajištění dospěl krajský soud k následujícím závěrům:

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, platí: *Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

Podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, platí: *Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

Dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, se tedy doba zajištění stanovuje vzhledem k mimořádné povaze tohoto institutu pouze na takovou dobu, aby proběhly nezbytné přípravy výkonu správního vyhoštění. Jak vyplývá z výše uvedeného shrnutí rozhodných okolností ve věci, žalovaný učinil všechny kroky k vydání nového cestovního dokladu pro žalobce a k realizaci vyhoštění v přiměřeném čase a bez průtahů. Prodloužení doby zajištění cizince tak považuje krajský soud vzhledem k nutnosti zajištění vyhotovení náhradního cestovního dokladu za důvodné a stanovenou dobu na dva měsíce za přiměřenou předpokládané časové náročnosti úkonů, o nichž bylo zjevné, že je bude muset žalovaný učinit. K prodloužení doby zajištění tak bylo přikročeno z důvodu předpokládaného v § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl zajištěn dne 11. 4. 2016 s předpokládaným ukončením zajištění dne 10. 7. 2016, tedy celková doba zajištění byla stanovena na 3 měsíce,

přičemž podle ust. § 125 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dní a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Tedy celková stanovená doba zajištění vyhovovala limitu stanovenému v § 125 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce ohledně nepřiměřené doby prodloužení zajištění odkázal na rozsudek ESLP ze dne 9. 1. 2003 č. 38822/97 ve věci Chichkov v. Bulharsko a dále na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 97/2012-26, ze kterých dle něj vyplývá mimořádnost institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění a nutnost zajištění přezkumu a soudní kontroly v pravidelných měsíčních intervalech ve vztahu k zákonnosti a opodstatněnosti použití tohoto právního institutu.

Uvedený rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 97/2012-26 nedopadá na posouzení dané věci, neboť se vztahoval k institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění za odlišné platné právní úpravy, kdy bylo posuzováno rozhodování správních soudů v těchto věcech ve vztahu k rozhodování obecných soudů o žalobách proti rozhodnutí o propuštění cizince ze zajištění podle tehdy platné právní úpravy (do 31. 12. 2013) zakotvené v ust. § 200o až § 200u zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Proto na daný případ nedopadá ani právní věta publikovaná pod č. 2780/2013 ve Sb. NSS:

„I. Pokud soud ve správním soudnictví přezkumává rozhodnutí o zajištění cizince [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], je povinen se k žalobní námitce zabývat otázkou účinnosti prostředků ochrany práv cizince podle § 200o až § 200u o. s. ř.

II. Jestliže řízení ve věci prostředků ochrany práv cizinců podle § 200o až § 200u o. s. ř. pravidelně trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců (zejména jimi způsobené obstrukce), je třeba, aby správní orgány stanovovaly v rozhodnutích o zajištění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] takové lhůty pro trvání zajištění, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu důvodů takového zajištění.

Z důvodu objasnění dané problematiky zařazuje krajský soud do svého odůvodnění následující rozsáhlou citaci právního názoru z rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2016, č.j. 5 Azs 228/2015 – 63 k použitelnosti rozsudku NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 97/2012-26, s nímž se plně ztotožňuje: „S účinností zákona č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva (dále jen „novela č. 303/2013 Sb.“), došlo ke sjednocení postupu při zajištění cizince a jeho propuštění ze zajištění tak, že nadále je příslušným orgánem nejprve policie a následný přezkum soudem je zajištěn prostředky správního soudnictví podle soudního řádu správního (k tomu blíže např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 99/2015 - 26). Zároveň byl novelou č. 303/2013 Sb. zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců, o které policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie povinna neprodleně po zajištění poučit cizince o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Policie cizince rovněž poučuje o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí o zajištění anebo nepropuštění ze zařízení (§ 124 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Soud musí o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení rozhodnout podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 7 pracovních dnů. Soud vyhotoví své rozhodnutí a učiní potřebná opatření k doručení stejnopisu rozsudku cizinci do vlastních rukou bez zbytečného odkladu (§ 54 odst. 3 in fine s.

ř. s.). Podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je cizinec oprávněn podat žádost o propuštění ze zařízení nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Policie je rovněž povinna podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda trvají důvody zajištění.

Z uvedeného je zřejmé, že mechanismus pravidelného soudního přezkumu důvodů zajištění je podle současné právní úpravy nastaven způsobem zcela odlišným, než který byl posuzován v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Proto jeho závěry není bez dalšího možné aplikovat v rámci rozhodování o zajištění cizince a jeho přezkumu ve správním soudnictví podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014. Je třeba zdůraznit, že v nyní projednávané věci je přezkoumáváno rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, nikoliv postup správního orgánu podle § 129a zákona o pobytu cizinců.

„Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení, zda je zaručen pravidelný soudní přezkum v souladu s článkem 5 odst. 4 Evropské úmluvy, jakou roli v tomto ohledu hraje žádost o propuštění ze zařízení a lhůta pro její podání podle § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a jakým způsobem by mělo být řešeno systémové nedodržování periodicity soudního přezkumu zákonnosti zajištění v jeho průběhu, bylo-li by postaveno najisto, nemůže být předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Soudy ve správním soudnictví se touto otázkou mohou podrobněji zabývat tehdy, budou-li přezkoumávat postup správního orgánu právě ve věci žádosti o propuštění ze zařízení.“

Ze zmíněného rozhodnutí NSS tak jednoznačně vyplývá nepřiléhavost rozsudku NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 97/2012-26 na danou věc, neboť uvedený právní názor hodnotil danou problematiku na pozadí právní úpravy platné do 31. 12. 2013. Jak již zdůrazněno shora, otázka dodržování periodicity soudního přezkumu může být předmětem soudního přezkumu až ve věci žádosti o propuštění ze zajišťovacího zařízení. Takové pojetí soudní kontroly délky doby zajištění zvolené zákonodárcem s účinností od 1. 1. 2014 vyhovuje požadavkům na rychlost a pravidelnost soudní kontroly, jichž se žalobce dožadoval při odkazu na rozsudek ESLP ve věci Chichkov v. Bulharsko č. 38822/97 ze dne 9. 1. 2003.

Krajský soud proto uzavřel, že prodloužení zajištění bylo vyvoláno absencí řádného cestovního dokladu žalobce, bez něž nebylo možné vyhoštění realizovat, což žalobce ani nespороval. Ze správního spisu přitom vyplynulo, jak popsáno shora, že žalovaný byl nucen učinit úkony směřující k obstarání náhradního cestovního dokladu žalobce a k dalším krokům zajišťujícím realizaci vyhoštění žalobce, přičemž doba prodloužení zajištění odpovídala časovému rozpětí, které bylo možno důvodně předpokládat pro zajištění všech těchto úkonů. Rozhodnutí přitom splňuje základní náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, tj. vyhovuje rovněž nárokům kladeným na řádnost odůvodnění správního rozhodnutí.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalovaný k dotazu soudu potvrdil, že žalobce byl dne 6. 6. 2016 předán policejním orgánům Slovenské republiky k dalšímu postupu v rámci

realizace vyhoštění žalobce z České republiky, a to za účelem jeho předání státním orgánům Ukrajiny. Tedy je zjevné, že doba zajištění žalobce reálně trvala od 11. 4. 2016 do 6. 6. 2016.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o zásadu úspěchu ve věci zakotvenou v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by významně přesahovaly běžný rozsah jeho činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. června 2016

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost:
Aneta Břeňová